

Άγία Άννα

Έτος 14° † Β' - Γ' Τρίμηνο 2011
Τεύχος 105°

Τριμηνιαίο περιοδικό
 Ίερού Ναού
 Άγίας Άννης Κατερίνης

**Μέ τήν Εύλογία
 του Σεβασμιωτάτου
 Μητροπολίτου μας
 κ. Άγαθονίκου**

Ύπεύθυνος:
 Άρχιμ. Διονύσιος Δ. Γκόλιας

Διεύθυνση:
 Ίερός Ναός
 Άγίας Άννης Κατερίνης
 Τ.Κ. 601 00

Τηλ. και φάξ:
 23510-26207

Ίστοσελίδα:
www.agiaanna.net

email:
agiaanna1@yahoo.gr

Έκδοτική Παραγωγή

CAITHEC

Τηλ.: 210-34.76.090

Τό περιοδικό
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
 Προαιρετικές εισφορές δεκτές

Οί χειρότερες αρρώστιες

Οί χειρότερες αρρώστιες τής ψυχής είναι ή επιθυμία του πλούτου, τών ήδονών και τής δόξας.

Γι' αυτά τά τρία μεγάλα πάθη γίνονται οί άνθρωποι άργοί, πλεονέκτες, κλέφτες, άδικοι, κενόδοξοι, υπερήφανοι, φθονεροί και μνησίκακοι.

Άγιος Συμεών
 ό Νέος Θεολόγος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήνυμα του Μητροπολίτου για τή νέα σχολική χρονιά	3
Γιατί είμαστε άγανακτισμένοι;	4
Ή τιμωρία τής μνησικακίας	5
Οί δοκιμασίες μās ώφελουñ	6
Όσ. Έφραίμ του Σύρου, περί αγάπης... ..	9
Σέ μία γυναίκα που ταλαιπωρείται από βαριά θλίψη	11
Άνοικτή επιστολή πρός τούς μάρτυρες του Ίεχωβά.....	12
Ό Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός καί ή εποχή μας	14
Ή σελίδα του Γεροντικού.....	17
Φωτογραφικά στιγμιότυπα	18
Ό Έκκλησιασμός.....	20

ΜΗΝΥΜΑ

Τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος
κ.κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΥ

Πρός τοὺς μαθητὲς ὄλων τῶν Σχολείων τοῦ Νόμου Περίας
γιά τό σχολικό ἔτος 2011-2012

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Μιά νέα χρονιά μπροστά σας, μία νέα ἀρχή στό δύσκολο ἀλλά ὑπέροχο ταξίδι τῆς κατάντησης τῶν γνώσεων καί τῆς διαμόρφωσης τοῦ χαρακτήρα καί τῆς προσωπικότητάς σας. Τό σχολεῖο, στό ὁποῖο θά φοιτήσετε, μέ τήν ἀνύστακτη φροντίδα τῶν κερίων Διευθυντῶν καί λοιπῶν Ἐκπαιδευτικῶν, θά προσφέρει ἀφειδώλευτα ὅλα ἐκεῖνα τά ἐφόδια πού χρειάζονται στή ζωή σας. Ἀρωγός σημαντικός στήν προσπάθειά σας αὐτή ἔρχεται καί ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία μέ τά κατηχητικά, τίς ὡραῖες νεανικές συντροφίες, μέ τίς ποιήλες δραστηριότητες πού θά ἀναπτύξει καί φέτος σέ κάθε ἐνορία.

Ὅλοι τό καταλαβαίνουμε πῶς, ὅταν ἡ γνώση καί ἡ πρόοδος στήν τέχνη καί τήν ἐπιστήμη ἔχουν γερές τίς βάσεις τους στή ζειδωρη Ἑλληνορθόδοξη Παράδοσή μας καί στίς αἰώνιες ἀξίες τοῦ Γένους μας, τότε ἀποφέρουν πλούσιους καρπούς.

Διαχρονικός εἶναι ὁ λόγος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας: “πάσα ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς, πανουργία καί οὐ σοφία φαίνεται”.

Ναί, εἶναι ἀλήθεια: ἡ ψυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ πολιτισμός τῆς ψυχῆς. Αὐτήν τήν ἀθάνατη ψυχὴ, πολυαγαπητά μου παιδιά, ἄς μὴν τήν ἀφήσετε ἀτροφικῆ. Δῶστε στόν ἑαυτό σας τή δυνατότητα ἀπό τώρα νά βάλει τά θεμέλια γιά μία ζωὴ δημιουργικῆ καί καρποφόρα, γιά νά χαίρεστε τή πορεία σας μέσα στή κοινωμία, πού εὐελπιστοῦμε πῶς θά τήν κάνετε καλύτερη, γιά νά σᾶς χαίρονται οἱ ὀμοί σας καί νά σᾶς καμαρώνουν οἱ δάσκαλοί σας καί ὅλοι ἐμεῖς.

Εὐχομαι καί προσεύχομαι, ὁ Πανάγαθος Θεός νά δίνει πλούσιο τό φωτισμό Του σ’ ὅλους τοὺς ἐκπαιδευτικούς, τήν ἐξ ὕψους δύναμη καί ἐνίσχυση, γιά νά διακονοῦν μέ ὑπομονή στό εὐθυνοφόρο ἔργο τους.

Καί σέ σᾶς, ἀγαπητά μου παιδιά, νά σᾶς εὐλογεῖ ὁ Θεός στόν ἀγῶνα σας, γιά τόν πνευματικό καί ψυχικό καταρτισμό σας.

Καλή καί εὐλογημένη χρονιά!

Μέ πολλές εὐχές ἀγάπης
ὁ Γέροντας Μητροπολίτης σας

† ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ;

Ζοῦμε τόν τελευταῖο καιρό πρωτό-
γνωρες καταστάσεις στήν πατρίδα
μας. Τό ποτήρι ξεχείλισε, εἶπανε. Δέν
πάει ἄλλο. Δέν θά γίνουμε σκλάβοι
στόν τόπο μας. Καί ξεσηκώθηκαν. Καί
κατέκλυσαν τίς πλατεῖες τῆς χώρας
μας μέ πρώτη φυσικά τήν πλατεία
Συντάγματος. Ὅλοι συμφωνοῦμε ὅτι
πηγαίνουμε ἀπό τό κακό στό χειρό-
τερο. Δέν θά σχολιάσουμε ὅμως ἐδῶ
τά ἀποτελέσματα τῆς κίνησης αὐτῆς.
Ἐπιθυμῶ ἀδελφοί μου νά στρέψω τή
σκέψη μας τώρα μέσα στά κατάβαθα
τῆς ψυχῆς μας.

Ναί. Θέλω νά νοιώσουμε
ἀγανάκτηση μέ τήν προσωπι-
κή μας κατάντια, γιατί αὐτή
μας ὁδήγησε στήν κρίση πού
ὅλοι ὀνομάζουν οἰκονομική,
ἀλλά στήν οὐσία εἶναι πνευ-
ματική. Πρέπει λοιπόν νά
ἀγανακτήσουμε πρῶτα μέ τόν
κακό μας ἑαυτό πού:

Ἀπομακρύνθηκε ἀπό τό
δρόμο τοῦ Θεοῦ καί λάτρεψε
τή σάρκα καί τό χρῆμα,

Ἐξέασε τόν προορισμό του καί
ἀναλώθηκε στήν κατάκτηση αὐτοῦ
τοῦ μάταιου κόσμου,

Μέθυσε μέ τό κρασί τῆς ἡδονῆς,
πού ἔφερε ἀστραπιαῖα τήν ὀδύνη,

Κοίταξε μόνο τό προσωπικό βό-
λεμα καί ἄφησε ἀδιάφορο τό βλέμμα
του στόν πόνο τῶν συνανθρώπων,

Διέγραψε τό Εὐαγγέλιο ἀπό τή
ζωή του καί θεοποίησε τίς ἐπιθυμίες
καί τά πάθη του.

Ἴσως φαίνονται βαριά τά λόγια.
Ἄλλά εἶναι δυστυχῶς ἡ ἀλήθεια.
Ἄναδειχθήκαμε ἀδελφοί μου ἀνάξιοι

ἀπόγονοι ἀγίων προγόνων. Πιάσα-
με πάτο καί ἀπελπισθήκαμε. Δέν
εἶναι ὅμως λύση ἡ ἀπελπισία, οὔτε
ἡ ἀπογοήτευση, οὔτε οἱ διαδηλώ-
σεις. Χρειάζεται κάτι πιό οὐσιαστικό.
Ἦρθε ἡ ὥρα νά ἀναλάβουμε τίς εὐ-
θύνες πού μας ἀναλογοῦν. Νά δοῦμε
ὁ καθένας τά δικά του λάθη καί τίς
παραλείψεις μας.

Πρῶτα τά πνευματικά. Δέν ἀρέσει
σέ πολλούς ὁ κτύπος τῆς καμπά-
νας. Ἀντί νά κάνουν ἐκείνη τή στιγ-
μή τό σταυρό τους βρίζουν. Δέν
ἀνταποκρίνονται σ' αὐτό τό καθημε-

ρινό προσκλητήριο τοῦ Θεοῦ
γιά μιὰ μικρή ἐπικοινωνία μαζί
Του. Ὅταν κάποιος τούς μιλή-
σει γιά τή συμμετοχή τους στή
λατρεία καί τά μυστήρια τῆς
Ἐκκλησίας τόν κοροϊδεοῦν.
Ὅταν κάποιος τούς μιλήσει
γιά τήν ἀρετή τῆς ἐλεημοσύνης
τόν ἐμπαίζουν. Ἄν ἔρθει ὅμως
κάποιο πρόβλημα στό σπιτικό
τους ξαφνικά θυμοῦνται ὅτι
ὑπάρχει Θεός...

Κατόπιν ἔρχονται τά ὑλικά. Δέν
ἀρκέσθηκε ὁ σύγχρονος Ἕλληνας
σέ ἓνα ἀπλό νοικοκυριό. Λαχτά-
ρησε δεύτερο σπίτι καί δεύτερο
αὐτοκίνητο. Προσπάθησε μέ κάθε
τρόπο νά ἀποκτήσει περιουσία καί
ύλικά μέσα πολύ περισσότερα ἀπό
τά ἀπαραίτητα. Ἐπιδόθηκε σέ ἓνα
ἄτυπο διαγωνισμό πλουτισμοῦ. Ὅλη
ἡ τεχνολογία ἔπρεπε νά εἶναι στά χέ-
ρια του...

Καί ξαφνικά ἔρχεται ἡ στιγμή πού
ὅλα ἀλλάζουν. Κατανοεῖ ὁ ἄνθρωπος
ὅτι δέν ἀρκοῦν τά ὑλικά ἀγαθά νά

Ἡ τιμωρία τῆς μνησικακίας

Ὁ πρεσβύτερος Τίτος καὶ ὁ διάκονος Εὐάγριος ἦταν συμμαναστές στὴ Λαύρα τῶν Σηπλαιῶν τοῦ Κιέβου.

Ὁ διάβολος, ποὺ πάντοτε σπέρνει ζιζάνια, δημιούργησε ἔχθρα ἀνάμεσά τους. Κι ἐνῶ πρῶτα ἦταν ἀγαπημένοι, ἔφτασαν τώρα στὸ σημεῖο νὰ μὴ θέλουν νὰ ἰδωθοῦν.

Στὴν ἐκκλησία δὲν θύμιαζε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Κι ὅταν ὁ ἓνας θύμιαζε, ὁ ἄλλος ἔφευγε μακριά.

Οἱ ἄλλοι μοναχοὶ πάσχιζαν νὰ τοὺς συμφιλιώσουν, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Κάποτε ὁ πρεσβύτερος Τίτος ἀρρώστησε βαριά. Συνῆλθε τότε καὶ κάλεσε μετανοημένος τὸν Εὐάγριο γιὰ νὰ συγχωρεθοῦν. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τὸν συγχωρήσει, κι ἄρχισε ἀπὸ μακριὰ νὰ τὸν καταριέται καὶ νὰ τὸν βρίζει. Τὸν ἄρπαξαν τότε καὶ τὸν ἔφεραν μὲ τὴ βία στὸν ἄρρωστο.

— Συγχώρησέ με, ἀδελφέ, ἰκέτεψε ὁ Τίτος μὲ δάκρυα, μόλις τὸν εἶδε.

— Ποιὲ δὲν θὰ συμφιλιωθῶ μαζί σου οὔτε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ οὔτε στὴν ἄλλη, δὴλωσε ἀσπλαχνα ὁ Εὐάγριος.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἔπεσε κάτω νε-

κρός. Ἀντίθετα ὁ Τίτος σπκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὑγιῆς καὶ διηγήθηκε στοὺς πατέρες τὰ ἀκόλουθα:

— Εἶχα φτάσει κοντὰ στὸ θάνατο, χωρὶς νὰ ἔχω συμφιλιωθεῖ μὲ τὸν Εὐάγριο. Καὶ τότε, τί νὰ δῶ! Μὲ πλησίασαν ἄγγελοι, ἀλλὰ ἔφυγαν ἀμέσως κλαίγοντας γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ψυχῆς μου. Τότε ἦρθαν κοντά μου οἱ δαίμονες, χαρούμενοι ποὺ θὰ μὲ κέρδιζαν, ἐξ αἰτίας

τῆς ὀργῆς καὶ τῆς μνησικακίας. Γι' αὐτὸ φώναξα νὰ μοῦ φέρετε τὸν ἀδελφὸ νὰ συγχωρεθοῦμε. Ὅταν ὅμως ἔσκυψα στὰ πόδια του κι ἐκεῖνος γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του, βλέπω ξαφνικὰ δί-

πλα μου ἓναν φοβερὸ ἄγγελο. Κρατοῦσε στὰ χέρια του φλογισμένο ἀκόντιο. Μ' αὐτὸ τρύπησε ἀνελέπτα τὸν Εὐάγριο, ποὺ ἔπεσε νεκρός. Ὑστερα ὁ ἄγγελος ἄπλωσε τὸ χέρι του σὲ μένα καὶ μὲ σπκωσε. Καὶ νά, εἶμαι ὑγιῆς!

Ἡ τιμωρία τοῦ Εὐαγγρίου ἀπὸ τὸν ἄγγελο συγκλόνισε τοὺς ἀδελφούς, κι ἀπὸ τότε ἔγιναν ὅλοι πιὸ σπλαχνικοί.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Ἐμφανίσεις καὶ θαύματα τῶν Ἀγγέλων», I. M. Παρακλήτου

γεμίσουν τὴν ψυχὴ. Δὲν μποροῦν νὰ τοῦ προσφέρουν μόνιμη χαρά. Μᾶλλον τὸ ἀντίθετο. Ἄνθρωποι ὅμως πού ζοῦν λιτὰ καὶ φτώχικα, εἴτε γιατί δὲν ἔχουν χρήματα εἴτε γιατί ἀπλόχερα τὰ σκορποῦν στοὺς φτωχοὺς, εἶναι «βουτηγμένοι» στὴ χαρά. Τὸ γέλιο δὲ λείπει ἀπὸ τὰ χεῖλη τους. Μπορεῖ τὸ στομάχι νὰ εἶναι πολλές φορές ἄδειο, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ξεχειλίζει

ἀπὸ τὴ χαρὰ πού τοὺς προσφέρει ὁ Χριστός.

Δὲν θὰ μακρύνουμε τὸ λόγο μας μὲ συγκεκριμένα περιστατικά πού ἀφθονα ὑπάρχουν. Μόνο ταπεινά θὰ προτείνουμε νὰ βυθιστοῦμε σὲ περισυλλογὴ καὶ νὰ φιλοσοφίσουμε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας.

Ἄρχιμ. Διονύσιος Γκόλιας

Οί δοκιμασίες μᾶς ὠφελούν

Γεωργίου Πουρνάρα, Θεολόγου

Οί εὐλογημένοι ἄνθρωποι πού ἔχουν στό νοῦ τους τό Θεό καί θέλουν νά κλείσουν μέσα τους τή Βασιλεία Του, πού καταλαβαίνουν τή ματαιότητα τοῦ κόσμου καί τῶν κοσμικῶν πραγμάτων καί πού ἀγωνίζονται νά ἀποκτήσουν θησαυρούς τοῦ οὐρανοῦ, τρέχουν στίς πηγές τῶν ὑδάτων, τρέφονται μέ τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, ζωογονοῦνται μέσα στή μυστηριακή καί λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄρκετοί ἄνθρωποι πού γνωρίζω ζητοῦν τήν ταπεινή μου γνώμη γιά διάφορα πνευματικά καί θεολογικά θέματα. Συνήθως δέν τούς ἀπαντῶ, τούς παραπέμπω στους πνευματικούς πατέρες, στους καταξιωμένους κληρικούς καί θεολόγους, στά Βιβλία τῶν Πατέρων καί ὅπου ἄλλοῦ μποροῦν νά ξεδιψάσουν. Ποιός εἶμαι ἐγώ γιά νά συμβουλέψω ἄλλους; Σέ μένα ταιριάζει νά κρύβομαι καί νά σιωπῶ. Ὅστόσο δέν τά κατάφερα τούτη τή φορά καί ἀποφάσισα μέ λόγια καί νοήματα ἀπλά νά ἀπαντήσω σέ μία ἀγωνιώδη, ἐπίμονη ἐρώτηση πού ἔρχεται ἀπό παντοῦ στά αὐτιά μου. «*Τί νόημα ἔχει ὁ πόνος στή ζωή;*» πάντοτε ἐπίκαιρο, αἰώνιο τό ἐρώτημα αὐτό. Κάνω τό σταυρό μου, σταυρώνω καί τό στόμα μου καί ἀπαντῶ.

«*Διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ*». Ἀδελφοί μου ἄς εἶναι μία ἀπάντηση σέ ἕνα ἐρώτημα πού ἀπασχόλησε καί θά ἀπασχολεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπους,

ἰδιαίτερα τούς χριστιανούς καί ἀκόμα πιό ἰδιαίτερα τούς πιστούς καί εὐσεβεῖς ἀνθρώπους. Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό εἶναι πολύ εὐκόλη, ἀλλά ἡ ἐφαρμογή της στή ζωή μας εἶναι πολύ δύσκολη. Καί τό ἐρώτημα εἶναι γιατί ὑπάρχουν τόσες θλίψεις, τόσες δοκιμασίες, τόσα βάσανα στή ζωή μας, γιατί εἶναι τόσο φαρμακωμένη ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου; ἢ ἂν θέλετε διαφορετικά, ὅπως τό λένε οἱ περισσότεροι: «*καί γιατί ὁ Θεός πού εἶναι ὁλος ἀγάπη, ὁ πολυέλεος, ὁ δίκαιος, ὁ πολυεύπλαχνος, γιατί ἐπιτρέπει νά ὑποφέρουν ἰδιαίτερα οἱ πιστοί ἄνθρωποι; καλᾶ νά ὑποφέρει ἕνας κακοῦργος, ἀλλά ἕνας δίκαιος; ἕνας χριστιανός εὐσεβής, ἕνας ἅγιος, ἐνάρετος ἄνθρωπος; γιατί αὐτός νά ἔχει βάσανα στή ζωή του;*».

Εἶναι γεγονός, ὅτι στή ζωή, περισσότερο ἀπ' ὅλους δοκιμάζονται ὄχι οἱ κοσμικοί ἄνθρωποι, ἀλλά ὑποφέρουν καί δοκιμάζονται οἱ πιστοί, οἱ εὐλαβεῖς ἄνθρωποι. Γιατί ἡ ψυχή τῶν πιστῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι φτιαγμένη ἀπό κερὶ νά λιώνει μέ τήν πρώτη φλόγα, μέ τήν πρώτη φωτιά τοῦ πόνου. Ἡ ψυχή τῶν πιστῶν ἀνθρώπων πρέπει νά εἶναι ἀπό μέταλλο, ἡ ψυχή τῶν χριστιανῶν πρέπει νά εἶναι ἀπό χρυσάφι, ὄχι ἀπλῶς ἀπό χρυσάφι, ἀλλά ἀπό καθαρό, κατεργασμένο χρυσάφι. Καί ὅπως τό χρυσάφι τό κατεργάζονται μέσα στό καμίνι, τό χτυποῦν μέσα στό ἐργαστήριο γιά νά φτιάξουν περίτεχνα κοσμήματα, ἔτσι

ἀκριβῶς καί ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ γιὰ νὰ γίνῃ πολῦτιμο κόσμημα στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ περάσει μέσα ἀπὸ τὸ καμίνι τῶν δοκιμασιῶν, τῶν θλίψεων, τῶν ἀσθενειῶν, τῶν βασάνων. Πρέπει νὰ ὑποφέρει ὁ δίκαιος σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρει στὴν ἄλλη.

Ἄν ἔχετε διαβάσει ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκη ἓνα βιβλίον μὲ τίτλο Σοφία Σειράχ, ἐκεῖ μέσα λέει «ὡσπερ χρυσὸς ἐν καμίνῳ δοκιμασίας, οὕτως ὁ ἄνθρωπος δεκτὸς ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως». Ὅσο δηλαδὴ περισσότερο δοκιμάζεται καὶ ταλαιπωρεῖται ὁ χριστιανός, τόσο περισσότερο ἐξαγνίζεται καὶ ἐξαγιάζεται. Ἄν θέλεις νὰ εἶσαι σωστός χριστιανός θὰ κάνεις πλήρη ὑπακοή στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι θέλει ὁ Θεὸς νὰ βασανίζεσαι καὶ νὰ μὴ ρωτᾶς γιατί. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὅταν ἦταν νέος ἀκόμη, σέ μιὰ ὁμιλία του στὴν Ἀντιόχεια «εἰς τοὺς Ἀνδριάντας», ἀπαριθμεῖ

ὅλες αὐτὲς τίς ταλαιπωρίες, τίς δοκιμασίες καὶ λέει: «φτώχεια εἶναι, ἀρρώστια εἶναι, συκοφαντία εἶναι, περιφρόνηση εἶναι, διωγμὸς καὶ ἐξορία εἶναι, πένθος βαρὺ, θάνατος ἀναπάντεχος, ὅτι καὶ ἄν εἶναι, νὰ τὸ δέχεσαι σάν τὴν ἐπίσκεψη τοῦ οὐράνιου Πατέρα, καὶ νὰ μὴ ρωτᾶς «γιατί;», γιατί σέ μένα ὁ Θεὸς δίνει τόσες δοκιμασίες. Μάλιστα μερικοὶ κάνουν καὶ τὴν ἄλλη ἀσέβεια νὰ λένε ὅτι περνᾶνε τοῦ Χριστοῦ τὰ Πάθη.

Γιατί τὰ βάσανα καὶ οἱ δοκιμασίες στὴ ζωὴ; Διότι ὑπάρχει ὁ Τίμιος Σταυ-

ρός. Πέστε μου ἐσεῖς Σὺν χριστιανοί, πού πιστεύω πὼς μελετᾶτε τὴν Ἁγία Γραφή, γιατί ὑψώθηκε ὁ Τίμιος Σταυρός; Γιατί ἐπάνω στοῦ Γολγοθᾶ σταυρώθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστός γιατί ὑπόφερε; Γιατί πόνεσε; Διότι μόνο ἀπὸ τὸ Σταυρὸ καὶ τὴ Σταύρωση ἦλθε ἡ λύτρωση. Χωρὶς τὸ Σταυρὸ, χωρὶς τὸν πόνο, χωρὶς τὴ δοκιμασία, δὲ θὰ ὑπῆρχε λύτρωση. Πρῶτα εἶναι ἡ σταύρωση καὶ μετὰ ἡ Ἀνάσταση. Πρῶτα εἶναι ἡ λύπη καὶ μετὰ εἶναι ἡ χαρὰ, πρῶτα εἶναι οἱ δοκιμασίες καὶ μετὰ εἶναι ἡ Οὐράνιος Βασιλεία. Πρῶτα εἶναι ἡ συννεφιά καὶ

μετὰ ἡ ξαστεριά. Πρῶτα εἶναι ὁ χειμῶνας καὶ μετὰ ἡ ἀνοιξη. Πρῶτα εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ μὲ τὰ βάσανά της καὶ μετὰ ἀκολουθεῖ ἡ οὐράνιος ζωὴ μὲ τὴ πνευματικὴ τῆς ἀπόλαυση καὶ τὴ μακαριότητα».

Οἱ λόγοι, οἱ αἰτίες γιὰ τοὺς ὁποίους πιὸ συγκεκριμένα οἱ ἄνθρωποι δοκιμάζονται στὴ ζωὴ αὐτὴ λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος εἶναι οἱ ἑξῆς:

Πρῶτα-πρῶτα μᾶς δίνει ὁ Θεὸς τὰ βάσανα καὶ τίς θλίψεις γιὰ νὰ μὴν ὑπερηφανευόμαστε. Γιὰ νὰ μὴ σηκώσουμε τὸ κεφάλι. Ἄνθρωπος πού δέν ἔχει βάσανα τὸ παίρνει πολὺ ἐπάνω του. Ὁ δεῦτερος λόγος, γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι. Μεγάλον πράγμα ἡ αὐτογνωσία. Ὅποιος δέν ἔχει αὐτογνωσία δέν μπορεῖ νὰ ἔχει θεογνωσία. Τρίτος λόγος γιὰ τὸν ὅποιο ὁ Θεὸς μᾶς δίνει τὰ βάσανα εἶναι γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ δύναμή Του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τρεῖς φορές κτύπησε τὴν πόρτα

τοῦ Χριστοῦ. “Σέ παρακαλῶ ἀπάλλαξέ με δέν ἀντέχω ἄλλο”. Ἀπάντησε ὁ Χριστός στό χτύπημα αὐτό; Ἀπάντησε. Ἀλλά ἀπάντησε ἀρνητικά. “Ἀρκεῖ σοί ἡ χάρις μου ἢ γάρ δύναμεις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται”. Μέσα ἀπό τήν ἀδυναμία τή δική μας, ἂν ὑπάρχει πίστη, ὁ Θεός κάνει θαύματα. Τέταρτη αἰτία, γιά νά φανεῖ ἡ ἀρετή καί ἡ ὑπομονή μας. Ἐπιτρέπει ὁ Θεός τίς δοκιμασίες καί τά βάσανα γιά νά καθαρισθοῦν οἱ κηλίδες τῆς ψυχῆς μας. Γιά νά συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες μας. Γιατί ὅποιος βασανίζεται, συγχωριοῦνται οἱ ἁμαρτίες του.

Ἐπιτρέπει καί ἕνας σπουδαιότατος λόγος πού ὁ Θεός ἐπιτρέπει τά βάσανα. Τό ἀναφέρει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά βασανίζομαι, γιά νά φιλοσοφῶ πάνω στήν Ἀνάσταση καί τήν αἰώνιο ζωή. Ὅταν βλέπω ἕναν ἄνθρωπο πού εἶναι πιστός, ἅγιος, δίκαιος, καθαρός νά βασανίζεται, πολύ φυσικό εἶναι τό μυαλό μου νά πηγαίνει στόν παράδεισο. Γιά νά βασανίζεται σ’ αὐτή τή ζωή, θά προσέλθει στήν αἰώνιο ζωή μαζί μέ τούς ἀγγέλους. Καί Σᾶς ρωτῶ: Οἱ Ἄγιοι πιστεύουν στό Θεό δωρεάν, χωρίς ὑπολογισμούς, χωρίς νά θέλουν νά κερδίσουν κάτι. Ἀλλά καί ὁ Θεός μήπως ἀπό τή δική Του μεριά δέν τούς ἀμείβει; Μέ τό παραπάνω μάλιστα. Γιατί θά σέ ἀμείψει μέ τά αἰώνια πνευματικά ἀγαθά. Βασανίζονται οἱ δίκαιοι καί οἱ Ἄγιοι γιά νά βλέπεις καί ἐσύ καί νά παίρνεις παράδειγμα καί νά παρηγορεῖσαι. Ἀφοῦ αὐτός πού εἶναι ἅγιος ὑποφέρει τόσα πολλά, γιατί ὄχι καί ἐγώ ὁ ἁμαρτωλός. Πάρτε παράδειγμα

τόν Ἀπόστολο Παῦλο, τούς μάρτυρες, τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τόν Ἅγιο Νεκτάριο πού εἶναι καί τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. Οἱ Ἄγιοι τῆς πίστεώς μας δέν ὑπάρχουν μόνο γιά νά τιμοῦμε τή μνήμη τους, ἀλλά καί νά τούς μιμούμεθα. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέει ὅτι “ἐορτή ἁγίου, μίμησις ἁγίου”. Οἱ Ἄγιοι δέν εἶναι μόνο νά τούς ζωγραφίζουμε εἰκόνες, ἢ νά τούς ἀνάβουμε τό καντήλι τους, ἢ νά τούς κάνουμε καί παρακλήσεις, ἀλλά νά ἐπαναλαμβάνουμε μέσα στή ζωή μας, τή δική τους ζωή, τό δικό τους παράδειγμα. Βάζει ὁ Θεός πάνω στή ζωή μας, τή δική τους ζωή, τό δικό του παράδειγμα. Βάζει ὁ Θεός πάνω στό δίκαιο καί στόν ἅγιο δύο σφραγίδες. Τή σφραγίδα τῶν θλίψεων καί τή σφραγίδα τῆς μετανοίας καί ἔτσι περνᾶ στόν Παράδεισο.

Ἐνας ἄλλος λόγος συγκλείεται μέσα στό “Ὁν ἀγαπᾶ Κύριος παιδεύει”. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἐκείνη πού ὁδηγεῖ τούς γονεῖς νά μαλώνουν καί νά ἐπιτιμοῦν τά παιδιά τους. Τό ἴδιο κάνει καί ὁ Θεός γιά τά παιδιά Του. Ἡ ζωή τῆς καλοπεράσεως δέν ἔχει μέσα τό Χριστό ἀλλά τό διάβολο. Ἡ ζωή ἡ εὐκολη καί τῆς ἀκολασίας εἶναι ζωή ἁμαρτωλή καί ἐπικατάρατη.

Γι’ αὐτούς τούς λόγους ἀγαπητοί μου ἀδελφοί ὁ Καλός καί Ἀπειροδίκαιος Θεός ἐπιτρέπει τίς δυσκολίες στήν ἐπίγεια ζωή μας. Ὁφείλουμε νά δεῖξουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στή βουλή Του, γιατί Αὐτός θέλει μόνο τή δική μας σωτηρία καί τήν αἰώνια οὐράνια μακαριότητα μας. ΑΜΗΝ.

Γιά τήν ἀγάπη

καί γιά ἐκείνους

πού δέν ἔχουν ἀγάπη

Γιά τήν ἀγάπη

Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη Θεοῦ, γιατί περιφέρει μέ τήν παρουσία του τόν Θεό, διότι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, καί αὐτός πού μένει μέσα στήν ἀγάπη, μένει «ἐν τῷ Θεῷ». Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη ὑπερέχει, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀπό ὅλους. Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη δέ φοβᾶται, διότι ἡ ἀγάπη βγάζει ἔξω ἀπό τήν ψυχή τό φόβο.

Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη δέν ἀποστρέφεται ποτέ κανέναν, οὔτε μικρό, οὔτε μεγάλο, οὔτε ἔνδοξο, οὔτε ἄδοξο, οὔτε φτωχό, οὔτε πλούσιο, ἀλλά γίνεται ἀκάθαρτο ἀποσπόγγισμα

ὄλων. Ὅλα τά σκεπάζει, ὅλα τά ὑπομένει. Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη δέν ἀλαζονεύεται ἐναντίον κάποιου, δέν ξιπάζεται, κανέναν δέν κακολογεῖ, ἀλλά καί αὐτούς πού κακολογοῦν τούς ἀποφεύγει.

Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη δέ σκέφτεται μέ πανουργία, δέ θέλει νά ὑποσκελίσει, οὔτε ὑποσκελίζει τόν ἀδελφό.

Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη δέ ζηλεύει, δέ φθονεῖ, δέν κατατρέχει, δέ χαίρεται μέ

τήν πτώση τῶν ἄλλων, δέν ἐξευτελίζει αὐτόν πού ἔπεσε σέ σφάλμα, ἀλλά τόν συλλυπεῖται καί τόν συμπαραστέκεται καί τόν ἀνακουφίζει, δέν παραβλέπει τόν ἀδελφό στήν ἀνάγκη του, ἀλλά τόν συμπαραστέκεται, καί πεθαίνει μαζί του.

Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη ἐκτελεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καί εἶναι μαθητής του, διότι ὁ ἴδιος ὁ καλός μας Δεσπότης εἶπε «Ἀπό αὐτό θά ξέρουν ὅλοι ὅτι εἶστε

μαθητές μου, ἂν ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τόν ἄλλο». Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη ποτέ δέν ἀποκτᾶ κάτι γιά τόν ἑαυτό του, δέ θεωρεῖ τίποτε δικό του, ἀλλά ὅλα ὅσα ἔχει τά προσφέρει κοινά σέ ὅλους. Ἐκεῖνος

πού ἔχει ἀγάπη κανέναν δέ θεωρεῖ ξένο, ἀλλά ὅλους τούς ἔχει δικούς του.

Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη δέν παροργίζεται, δέν ξιπάζεται, δέ φουντώνει ἀπό ὀργή, δέ χαίρεται γιά τήν ἀδικία πού γίνεται, δέν ἐξακολουθεῖ νά ψεύδεται, κανέναν δέ θεωρεῖ ἐχθρό, παρά μόνο τόν Διάβολο. Ἐκεῖνος πού ἔχει ἀγάπη ὅλα τά ὑπομένει, εἶναι εὐεργετικός, εἶναι μακρόθυμος.

Λοιπόν, εἶναι μακάριος αὐτός πού

ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἀγάπη, καὶ μὲ αὐτὴν ὡς κτῆμα ἀναχωρεῖ πρὸς τὸν Θεό, διότι ὁ Θεός, ἀναγνωρίζοντας τὸν δικό του ἄνθρωπο, θά τὸν δεχθεῖ στοὺς κόλπους του, θά ζεῖ δηλαδή ὁ ἐργάτης τῆς ἀγάπης μαζί μὲ τοὺς Ἀγγέλους, καὶ θά βασιλεύσει μαζί μὲ τὸν Χριστό.

Διότι τὴν ἀγάπη ἔχοντας ἦρθε καὶ ὁ

Θεός Λόγος ἐπάνω στὴ γῆ, μ' αὐτὴν καὶ ὁ παράδεισος ἔχει ἀνοιχθεῖ γιὰ μᾶς, καὶ ἡ ἀνάβαση στὸν οὐρανὸ διακηρύχθηκε γιὰ ὅλους. Ἐνῶ ἡμασταν ἐχθροὶ μὲ τὸν Θεό, μὲ τὴν ἀγάπη συμφιλιωθήκαμε μ' αὐτόν. Ὅρθά λοιπὸν εἶπαμε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός, καὶ αὐτὸς πού μένει μέσα στὴν ἀγάπη, μένει «ἐν τῷ Θεῷ».

Γιὰ ἐκείνους πού δέν ἔχουν ἀγάπη

Εἶναι ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος ἐκεῖνος πού ζεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη, διότι αὐτὸς περνᾷ τίς μέρες τῆς ζωῆς του ὄνειροπολώντας. Καὶ ποιός δέ θά πενήθει τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ στερεῖται ἀπὸ τό φῶς, καὶ ζεῖ στό σκοτάδι;

Διότι, σᾶς λέω, ἀδελφοί μου, ὅτι ἐκεῖνος πού δέν ἔχει τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐχθρὸς του. Δέν ψεύδεται ὁ Ἀπόστολος πού εἶπε, ὅτι αὐτὸς πού μισεῖ τὸν ἀδελφὸ του εἶναι φονιάς, καὶ περιπατεῖ στό σκοτάδι, καὶ εὐκόλα κυριεύεται ἀπὸ κάθε ἀμαρτία. Γιατί ἐκεῖνος πού δέν ἔχει ἀγάπη, ἔντονα θυμώνει, ἔντονα παροργίζεται, ἔντονα μισεῖ.

Ἐκεῖνος πού δέν ἔχει ἀγάπη χαίρεται μὲ τὴν ἀδικία τῶν ἄλλων, δέ συμπάσχει μ' αὐτόν πού ἔπεσε σέ σφάλμα, δέν ἀπλώνει γιὰ βοήθεια τὸ χέρι του στὸν πεσμένο, δέ συμβουλευεῖ αὐτόν πού

παρασύρθηκε, δέ στηρίζει αὐτόν πού κλονίζεται.

Ἐκεῖνος πού δέν ἔχει ἀγάπη εἶναι ἀνάπηρος στό νοῦ, εἶναι φίλος τοῦ Διαβόλου, εἶναι ἐφευρέτης κάθε πονηρίας, εἶναι δημιουργὸς συγκρούσεων, εἶναι φίλος τῶν ὑβρεολόγων, εἶναι σύντροφος αὐτῶν πού κακολογοῦν τοὺς ἄλλους, σύμβουλος αὐτῶν πού αὐθαδιάζουν, συ-

ντελεστής στὴ χειροτέρευση αὐτῶν οἱ ὁποῖοι φθοноῦν, ἐργάτης τῆς ὑπερηφάνειας, σκευὸς τῆς ἀλαζονείας.

Καὶ μὲ ἓνα λόγο, αὐτὸς πού δέν ἀπέκτησε τὴν ἀγάπη εἶναι ὄργανο

τοῦ Ἐχθροῦ, καὶ πλανιέται σέ ὅλα τὰ μονοπάτια τῆς ζωῆς του, καὶ δέν ξέρεי ὅτι βαδίζει μέσα στό σκοτάδι.

*Τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου,
ἔργα τόμος Α΄.*

*Ψηφιοποίηση κειμένου: Κων/νος,
<http://anavaseis.blogspot.com>*

Σέ μιά γυναίκα, πού ταλαιπωρεῖται ἀπό βαριά θλίψη...

(Ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελμύροβιτς)

Γράφεις ὅτι σέ ταλαιπωρεῖ κάποια ἀκατανίκητη καί ἀνεξήγητη θλίψη. Σωματικά εἶσαι ὑγιής, τό σπίτι γεμάτο, ἀλλά ἡ καρδιά ἄδεια. Πιά τήν ἀκρίβεια ἡ καρδιά σου εἶναι γεμάτη ἀπό σκοτεινή θλίψη.

Πρόσεχε καλά γιατί αὐτό εἶναι ἐπικίνδυνη ἀσθένεια τῆς ψυχῆς. Μπορεῖ νά νεκρώσει πλήρως τήν ψυχή. Τέτοια θλίψη ἡ ἐκκλησία μας τήν βλέπει ὡς θάνασιμο ἀμάρτημα. Ἀφοῦ κατά τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου ὑπάρχουν δύο εἶδη θλίψης: «*Ἡ γάρ κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται· ἡ δέ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται*» (Β' Κορινθ. 7, 10). Ἐσὺ ὀφθαλμοφανῶς ὑποφέρεις ἀπό τό δεύτερο εἶδος θλίψης.

Ἡ κατά Θεόν θλίψη κυριεύει τόν ἄνθρωπο ὅταν ὁ ἄνθρωπος θυμᾶται τίς ἀμαρτίες του, μετανοεῖ καί τίς ἀποθέτει στόν Θεό. Ἡ ὅταν κάποιος θλίβεται γιά τίς ἀμαρτίες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἡ ὅταν κάποιος δείχνει ζῆλο γιά τήν πίστη στόν Θεό, ἀλλά βλέπει μέ θλίψη τήν ἀποχώρηση τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν πίστη. Τέτοια θλίψη ὁ Θεός τήν μετατρέπει σέ χαρά. Ὅπως περιγράφει ὁ Παῦλος, οἱ ἀπόστολοι καί ὄλοι οἱ ἀληθινοί δούλοι τοῦ Χριστοῦ εἶναι «*ὡς λυπούμενοι αἰεὶ δέ χαίροντες*» (Β' Κορινθ. 6, 10). Χαίρονται γιατί αισθάνονται τή δύναμη καί τήν ἐγγύτητα τοῦ Θεοῦ. Καί λαμβάνουν παρηγοριά ἀπό τόν Θεό. Ἔτσι καί ὁ ψαλμωδός λέει: «*Θυμήσου τόν Θεό καί χαῖρε*». Ἡ ἀγία θλίψη μοιάζει μέ

τά σύννεφα, μέσα ἀπό τά ὁποῖα λάμπει τό φῶς τῆς παρηγοριᾶς.

Ἐνῶ ἡ δική σου θλίψη μοιάζει σάν ἔκλειψη ἡλίου. Μᾶλλον θά εἶχες πολλά μικρά ἀδικήματα καί ἀμαρτίες, τά ὁποῖα θεωροῦσες ἀσήμαντα, καί ἔτσι δέν ἐξομολογήθηκες καί γιά τά ὁποῖα δέν μετανόησες. Σάν ἀράχνη, πού πολλά χρόνια εἶναι στά μάτια, τώρα ἀπλώθηκε γύρω ἀπό τήν καρδιά σου, καί ἔφτιαξε φωλιά γι' αὐτήν τή μεγάλη θλίψη, τήν ὁποία οἱ κακές δαιμονικές δυνάμεις κακοεργῶς στηρίζουν μέσα σου.

Γ' αὐτό ξαναδέξ ὀλόκληρη τή ζωή σου,

κάνε μιά ἐνδελεχῆ ἐνδοσκόπηση τοῦ ἑαυτοῦ σου, καί ἐξομολογήσου τά πάντα. Μέ τήν ἐξομολόγηση θά καθαρίσεις τόν οἶκο τῆς ψυχῆς σου καί θά τόν ἀερίσεις. Καί θά εἰσέλθει μέσα σου ὁ φρέσκος καί καθαρὸς

ἀέρας τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως μετά ξεκίνα νά πράττεις πάντα τό καλό. Ἐκίνησε μέ τό νά δίνεις ἐλεημοσύνη ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Θυμήσου: τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός θά τό δεῖ αὐτό καί γρήγορα θά σέ ἀνταμείψει μέ τή δωρεά τῆς χαρᾶς. Θά σοῦ δωρίσει ἀνείπωτη χαρά, τήν ὁποία μόνον Αὐτός χορηγεῖ, καί τήν ὁποία καμιά θλίψη, οὔτε βάσανο, οὔτε δαιμονική δύναμη δέν μπορεῖ νά συσκοτίσει.

Διάβαζε τό ψαλτήρι. Αὐτό ἀποτελεῖ βιβλίο γιά θλιμμένες ψυχές, βιβλίο παρηγοριᾶς. Εἶθε ὁ Κύριος σύντομα νά σέ ἀνανήψει.

Ἄνοιχτή ἐπιστολή πρός τούς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά

Τῆς Γκάιλα Νόμπλ (Gaila Noble)

Μετάφραση ἀπό κάποιο φόρουμ πρώην Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά...

Φίλοι μου γειά σας,

Ἔσεῖς μπορεῖ νά μή μέ θυμάστε, ἀλλά ἐγώ σᾶς γνωρίζω πολύ καλά. Σᾶς συνάντησα πολύ καιρό πρὶν ὅταν ἦρθατε στό σπίτι μου μέ τὰ χαμογελαστά σας πρόσωπα, τὰ εὐτακτα ρούχα σας, τήν ἤρεμη φωνή καί τήν περιποιημένη Ἁγία Γραφή κάτω ἀπό τό μπράτσο σας. Μοῦ ἀφηγηθήκατε πολλές ὁμορφες ἱστορίες γιά ἓνα «ἐπίγειο παράδεισο» καί ἓνα «δίκαιο σύστημα» πού θά ἐγκαθιδρυόταν σύντομα. Μέ σαγηνεύσατε. Σᾶς ἄκουσα καί σᾶς ἄφησα νά μοῦ διδάξετε τό δικό σας εἶδος Χριστιανικῆς ἀξιοπρέπειας.

Σᾶς ἀγάπησα. Σᾶς ἀφιέρωσα τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς μου. Ἦμουν ὅσια καί ὑπάκουη, χωρίς νά συνειδητοποιῶ ὅτι κάποια μέρα θά διαφωνοῦσα μέ ὅτιδήποτε μοῦ εἶχατε πεί. Ὅταν σᾶς πρωτοσυνάντησα καί ἔμαθα γιά τόν «παράδεισο», δέν γνώριζα ὅτι γιά νά τόν ἀποκτήσω θά ἔπρεπε νά πατήσω πάνω στά νεκρά σώματα τῆς ἀγαπημένης μου οἰκογένειας, τῶν λατρευτῶν φίλων, καί τῶν γνωστῶν μου, ἐπειδή ἀπλά αὐτοί δέν ἐπιθυμοῦσαν νά γίνουν Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Μέ τήν ἤρεμη γλυκεῖα φωνή σας καί τόν εὐγενικό σας τρόπο, μέ πείσατε πῶς ὅτιδήποτε καί ὅποιοσδήποτε δέν συμφωνεῖ μαζί σας ἦταν “κακό”. Ἐφτασα νά πιστεύω ὅτι ὅλες οἱ ἄλλες ἐκκλησίες ἦταν “κακές” καί προέρχονταν ἀπό τό Διάβολο, ὅπως καί τὰ μέλη τους. Εἶχα πειστεῖ ὅτι ὅλες οἱ κυβερνήσεις ἦταν κακές καί πονηρές, περιλαμβανομένης τῆς δικῆς μου καί ὅτι δέν ἔπρεπε νά

ὑποστηρίζω τή χώρα στήν ὁποία ζοῦσα. Σᾶς πίστεψα, σᾶς ἀγάπησα, σᾶς ἐμπιστεύτηκα καί σᾶς ὑπηρετήσα, καί ποτέ δέν μοῦ πέρασε ἀπ’ τό νοῦ ὅτι ἦσαстан ἱκανοί νά μέ ἐξαπατήσετε.

Σᾶς ἀγάπησα τόσο ὥστε ἀνάθρεψα τὰ μυριάκριβα παιδιά μου σάν Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Τά δίδαξα ὅτι εἶστε ἀξιόπιστοι καί ἀληθινοί ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ. Τά ἐκπαίδευσα νά πιστεύουν κάθε σας λέξη. Πῶς μπορούσα νά φαντασῶ ὅτι στό μέλλον θά μοῦ καταληστεύατε τή σάρκα καί τό αἷμα μου μέσα ἀπό τὰ χέρια μου καί θά τὰ ἐμποδίζατε νά μέ δοῦν ἐπειδή θά διαφωνοῦσα μαζί σας; Ποτέ δέν πρόσεξα τὰ φαρμακερά δόντια τῆς καταπίεσης καί τῆς τυραννίας πού κρύβονταν πίσω ἀπ’ τὰ εὐγενικά σας χαμόγελα. Ποτέ δέν γνώριζα ὅτι θά ζητούσατε νά παραδώσω τή διάνοιά μου, τήν ψυχή καί τό πνεῦμα μου σέ σᾶς καί ὅτι, ἂν ἤθελα νά τὰ πάρω πίσω, θά κρατούσατε ὁμήρους τὰ παιδιά μου καί καμιά ἰκεσία ἢ δάκρυ δέν θά τὰ ἐλευθέρωνε ἀπό τή θανάσιμη λαβή σας, ἐπειδή εἶχαν ἐκπαιδευτεῖ νά ἀποβλέπουν σέ σᾶς ὡς Θεό, μᾶλλον, παρά ἀπλούς ἀνθρώπους.

Ὅταν προσήλθα σέ σᾶς ἦμουν νέα, ὁμορφη καί ἐντυπωσιακή, πού ἀπέβλεπε σέ μιά σχέση μέ τό Θεό, τό Δημιουργό μου. Ἀλλά μέ καπατσοσύνη καί κενά λόγια μέ πείσατε ὅτι στήν πραγματικότητα δέν ἦμουν ἀληθινό τέκνο τοῦ Θεοῦ, ὅτι τό “καθήκον μου” ἀφοροῦσε μιά Ὄργάνωση καί ὅτι ΑΥΤΗ θά μοῦ ἔλεγε τί νά κάνω καί πῶς

νά σκέφτομαι. Μετά από χρόνια κυριαρχίας επάνω μου και χειραγώγησης, ἄρχισα νά αποδέχομαι τήν πενιχρή τροφή πού προσφέρατε, και ἔγινα πρόθυμη νά τήν αποδέχομαι σάν τήν ἀληθινή “πνευματική τροφή” ἀπό τόν Κύριο, ἐνώ πάντοτε αισθανόμουν ὅτι μου ροκάνιζε τό σῶμα. Τελικά, ἀνακάλυψα ὅτι μου εἶχατε κλέψει τή χαρά μου, τήν ἀγάπη μου, τή στοργή μου και τό ἔλεός μου, πού εἶχαν ἀντικατασταθεῖ ἀπό μιὰ νομικιστική δογματική φόρμουλα πού μου προκαλοῦσε φόβο, ἐνοχή και ἀνησυχία νά ἱκανοποιήσω τήν πείνα μου. Ὅταν εἶπα, “Θέλω κάτι περισσότερο ἀπό αὐτό”, μέ χαστουκίσατε μέ ἐκεῖνο τό μικρό μαλακό σας χέρι πού τώρα εἶχε μετατραπεῖ σέ σιδερένια γροθιά καταστολῆς και καταπίεσης. Ναι, μέ ἐμπαίζατε πάντοτε, διότι ἄλλοι εἶχαν ἐμπαίζει και ἐξαπατήσει πρὶν ἀπό πολύ καιρό ἐσᾶς και σᾶς φέρανε αἰχμάλωτους στό δικτατορικό βασίλειο τοῦ τρόμου πού εἶχαν στήσει. Μέ εἶχατε πείσει ὅτι τά λόγια τῶν ἀνθρώπων ἦταν λόγια Θεοῦ, ἐπειδή και σεις πραγματικά πιστεύατε ὅτι αὐτό ἦταν ἀλήθεια. Σᾶς πίστεψα ἐπειδή ἦσασταν εὐγενικοί, γλυκομίλητοι, και κουβαλούσατε τήν Ἁγία Γραφή κάτω ἀπ’ τό μπράτσο σας.

Μοῦ εἶπατε ὅτι ἀπολαμβάνατε “ἐλευθερία”, και μόνο ἀργότερα, ὅταν προσπάθησα νά ξεφύγω ἀπό αὐτό τό εἶδος τῆς “ἐλευθερίας”, ἀνακάλυψα ὅτι οἱ ἀτσαλένιες μπάρες τῆς πύλης εἶχαν κλείσει και βρισκόμουν στό ἔλεός σας διότι, τότε, εἶχατε ἤδη ἀποκτήσει τόν ἔλεγχο τοῦ νοῦ μου και τῶν συναισθημάτων μου. Ἐκλασα και ἰκέτευσα νά μέ ἀφήσετε νά φύγω, και εἶπατε μέ τήν αὐστηρή βρυχώμενη φωνή σας, “Ὅχι μέχρι νά σέ ἀπογυμνώσουμε”, και τό κάνατε. Μέ ἀπογυμνώσατε ἀπό τήν ἀξιοπρέπεια μου, ἀπ’

τόν αὐτοσεβασμό μου, τήν τιμή μου και τήν ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ μου! Εἶπατε στήν οικογένειά μου και στούς φίλους μου ὅτι ἤμουν Δαιμονική, κακή, μιὰ ἀποστάτις, μιὰ πνευματική πόρνη, ἄξια ὀλικῆς καταστροφῆς ἀπ’ τόν ὀργισμένο Θεό σας, τόν ὁποῖον, μάλιστα, προσπαθήσατε νά παρουσιάσετε σάν Θεό “ἀγάπης”. Σᾶς πίστεψαν, και ἀκόμη σᾶς πιστεύουν, ἐπειδή οἱ ὀφθαλμοί τους εἶναι τυφλωμένοι ἀπό τήν ὑπόσχεση τοῦ “παραδείσου”, και δέν μποροῦν νά “δοῦν” τήν Κόλαση πού τους περιβάλλει. Ὁ κάθε ἀπατηλός “παραδείσος” προσφέρεται στούς εὐπιστους σάν τό καρότο στή μύτη τοῦ κουνελιοῦ και γίνεται αἰτία νά θυσιάζουν οικογένειες, φίλους,

σταδιοδρομίες, ἐκπαίδευση, ἐλπίδες και ὄνειρα στό βωμό τῆς Βιβλικῆς και Φυλλαδικῆς Ἐταιρίας Σκοπιά.

Τώρα εἶμαι μεγαλύτερη, τώρα εἶμαι σοφότερη, ἀλλά τώρα εἶναι πολύ ἀργά και ἡ ζωή φεύγει. Μέ δάκρυα κραυγάζω γιά τήν ὁμορφη κόρη μου και τά ἐγγόνια μου, ἀλλά ἐσεῖς τά δένετε ὅλο και πιό σφιχτά και τους λέτε ὅτι ΕΞΕΙΣ εἶστε τώρα ἡ

“Μητέρα τους”. Και αὐτό εἶστε! Ἰκέτευσα νά πάρω πίσω τήν τιμή μου και τήν ἀξιοπρέπεια μου, ἀλλά γελάσατε μέ τά ἀστραφτερά σας δόντια και εἶπατε, “Ἀποκλείεται, εἶσαι μόνη σου”. Τά κάποτε ὁμορφα και γλυκά λόγια, τώρα δέν ἦταν οὔτε ὁμορφα οὔτε γλυκά, ἀλλά λόγια συκοφαντικά, ὕβριστικά, γεμάτα μίσος και ἐχθρότητα - και τά εἶπατε μέ τέτοιο τρόπο πού οἱ ἄλλοι νόμιζαν ὅτι ἐσεῖς ἦσασταν δίκαιοι και ἐγώ πονηρή και κακή. Εἶπατε ψέματα γιά μένα, ἀλλά κανένας δέν πίστεψε ὅτι ΨΕΥΣΘΗΚΑΤΕ, διότι σᾶς ἐμπιστεύονται, γιατί εἶστε γλυκομίλητοι, εὐγενικοί, και κουβαλάτε μιὰ περιποιημένη Ἁγία Γραφή κάτω ἀπ’ τό μπράτσο σας.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός καί ἡ ἐποχή μας

Διακόσια τριάντα δύο χρόνια ἀπό τό μαρτύριό Του (1779 - 2011)

Μέ ἀφορμή τήν καλοκαιρινή προσκυνηματική ἐκδρομή τῆς ἐνορίας μας

Προσκυνηματική ἐκδρομή στά χνάρια ὅπου γεννήθηκε, περιόδευσε καί κήρυξε τό θεῖο λόγο ὁ ἱεραπόστολος, ἔθναπόστολος καί φωτιστής τοῦ γένους μας ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός πραγματοποίησε ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίας Ἄννης Κατερίνης ἀπό τοὺς σεβαστοὺς ἱερεῖς του καί τό ἐκκλησιαστικό συμβούλιο ἀπό 18 ἕως 20 Ἰουλίου 2011, μέ εὐλαβεῖς ἐνορίτες του.

Ἀρχηγός τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ὁδοιπορικοῦ ἦταν ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Γκόλιας.

Ἐπισκεφθήκαμε πολλά προσκυνητάματα, ἀλλά κυρίως τήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ στό Μέγα Δένδρο Θέρμου.

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῶ ἀδελφοί, γιά τόν Ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό ἔγραψαν πάρα πολλοί ἀξιόλογοι καί πνευματικοί συγγραφεῖς ὅπως ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Φλωρίνης κυρός Αὐγουστίνος, ὁ καθηγητής κ. Σάκκος Στέργιος, ὁ κ. Λάζαρος Τσακίριδης ἀπό Κατερίνη, ἡ Ἱερά Μονή πού φέρει τό ὄνομά του στήν γενέθλια γῆ του στό Μέγα Δένδρο Θέρμου.

Θά προσπαθῶ ἐγώ μέ τίς πτωχές γνώσεις μου νά γράψω λίγα λόγια γιά τόν Ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό τόν ὁποῖον εὐλαβοῦμαι ιδιαίτερα γιά τό σπουδαῖο ἱεραποστολικό του ἔργο, μιμητής τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου.

Ὁ Ἅγιος δάσκαλος τοῦ γένους μας ἦταν ὁ θερμός κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ φλογερός ἱεραπόστολος, ὁ ζωντανός καλόγερος, πού μέσα του κρυβόταν ἡφαίστειο ἀγάπης στό Χριστό καί στήν ἀλήθεια. Εἶναι ὁ πυρφόρος μάρτυρας πού

ἄναψε φωτιές πίστεως καί ἀληθινῆς λευτεριάς στίς καρδιές τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων.

Ἱεραποστολή σημαίνει ἀγάπη καθολική, πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ἦταν ἀληθινός ἱεραπόστολος, ἀφοῦ σ' ὅλους τοὺς σκλαβωμένους Ἑλληνας πορεύτηκε γιά νά κηρύξει τό λόγο τῆς ἀλήθειας. Καί πού δέν πῆγε ὁ Ἅγιος κατὰ τίς τέσσερις ἱεραποστολικές περιοδεῖες του. Μακεδονία, Ἡπειρο, Θεσσαλία, Στερεά Ἑλλάδα, Πελοπόννησο, νησιά τοῦ Αἰγαίου, νησιά τοῦ Ἰονίου, Δωδεκάνησα. Παντοῦ ἄκουσαν τό λόγο του καί ἀγίαστηκαν ἀπ' τήν ἱεραποστολική καί ὅσια μορφή του.

Ὁ Ἅγιος μέ τό τριμμένο ράσο του καί τόν κατιφέ σκαμνί (δῶρο τοῦ Κούρτ πασά) ἐδίδαξε γράμματα σπουδάγματα τοῦ Θεοῦ τά πράματα.

Μερικοί τόν βλέπουν σάν τόν μεγάλο θεμελιωτή τῆς παιδείας, αὐτό πιστεύω καί ἐγώ. Ἦταν πράγματι, ἀφοῦ ἓνας αὐτός ἔφτιαξε χιλιάδες σχολεῖα στό ὑπόδουλο γένος.

Μά τά σχολεῖα του, τά ἤθελε φυτώρια τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καί τῆ γλώσσα τῆν Ἑλληνικήν τήν ἤθελε γιά νά μαθαίνουν οἱ Χριστιανοί τό Εὐαγγέλιο.

Τά σχολεῖα τά ἤθελε ὡς τόπους ἀγωγῆς. Πίστευε πῶς χωρίς ἀληθινή παιδεία, χωρίς τά σχολεῖα, ὅπως ἐκεῖνος τά ὄνειρευόταν, θά γέμιζαν οἱ φυλακές.

Ὅπως γνωρίζουμε, μέ ἐντολή τοῦ Κούρτ Πασά καί μέ δόλιο τρόπο, τόν ἀπαγχόνισαν καί τόν ἔριξαν στόν ποταμό.

Ἄν ἀγαπητοί μου εὐλαβεῖς συνέλληνες ὁ Ἅγιος Πατέρας τοῦ σκλαβωμένου τότε Ἑλληνισμοῦ μπορούσε νά ξαναγυρίσει ἀνάμεσά μας, στόν κατ' εὐφημισμῶ ἐλεύθερο κόσμο μας, στήν παγκοσμιοποιημένη ἐποχή μας καί παρουσιαζόταν μπροστά μας, ἔτσι κοντακιανός ὅπως ἦταν καί μέ τήν καλογερική του πατερίτσα, καί μᾶς ρωτοῦσε κοιτάζοντάς μας στά μάτια μέ ἐκεῖνο τό σπινθηροβόλο καί διαπεραστικό του βλέμμα, θά μᾶς ἔλεγε. «Ἐ ἀδελφοί μου, τί τότε κάματε τόν μαργαρίτη πού σᾶς ἄφησα φεύγοντας ἀπό τόν μάταιο τοῦτο κόσμο; Τί τότε κάματε; Τόνο πολλαπλασιάσατε ἢ τόν ἀφήσατε καθῶς σᾶς τόν ἄφησα;»

Τί θά τοῦ ἀποκρινόμασταν, ἀδελφοί μου, γιά κείνον τόν πολυτιμότερο μαργαρίτη τῶν διδαχῶν του, πού μιλάει γιά τήν ψυχή καί τό Χριστό μας. Θά μᾶς ἔλεγε ἀκόμα, γιατί δέ μιλάτε, γιατί βουβαθήκατε μωρέ. «Τί ἐπάθατε, κατάπιε τή γλώσσα σας; Πουλήσατε τήν ψυχή σας στό διάβολο γιά τά τριακόσια ἀργύρια; Τά δώσατε ὅλα μέ τό θέλημά σας; Φραγκέψατε ἀδελφοί μου;»

Αὐτά θά μᾶς ἔλεγε ὁ Πατροκοσμᾶς γιά τήν παιδεία τήν ὁποία πρῶτος αὐτός ἔβαλε πρώτη στήν σειρά τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ Γένους. Σ' αὐτήν ἔδωσε προτεραιότητα, στήν Παιδεία, τή δωρεάν παιδεία γιά νά μαθαίνουν γράμματα πλούσια καί φτωχά παιδιά, ὅλα. Τό ἔργο τοῦ Πατροκοσμᾶ εἶναι καταγραμμένο ἀπό τούς παραπάνω συγγραφείς. Ἐγώ ἀναφέρω ἔτσι ἐπιγραμματικά τό πνευματικό ἱεραποστολικό ἔργο του ὅσο βέβαια μοῦ ἐπιτρέπουν οἱ φτωχές μου γνώσεις.

Θά ἔλεγα δυστυχῶς τό ἔργο του ξεχάστηκε ἀπό τό νεοσύστατο Ἑλλαδικό κράτος, τό ὁποῖο, ὅπως γνωρίζουμε ἔλαβε δυτικό προσανατολισμό τό «ἀνήκομεν στήν Δύσιν καί σ' ἓνα φράγκικο κράτος θεμελιωμένο σέ δυτικά πρότυπα, ἀπό τούς Βαυαρούς.»

Ἡ ἀγία παράδοσή μας καί μαζί της ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς, οἱ Νεομάρτυρες καί ὅλη ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή «ὡς προϊόντα δουλείας, δέν εἶχαν καμιά ἀπολύτως θέση.» Ἐζισε ὁμως στήν ψυχή τοῦ λαοῦ καί ζεῖ ἀκόμα, ἀγίασε στήν κοινή συνείδηση τοῦ γένους. Τό ἔργο του εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρο, διαχρονικό καί πηγὴ του ἔχει πάντοτε τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἱερά παράδοσή μας.

Διότι ἡ σπουδαιότερη Διδαχὴ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ εἶναι ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου. Ἐμεῖς λοιπόν σήμερα εἴμαστε ὑποδείγματα ζωῆς; Εἴμαστε πρότυπα γιά τούς ἄλλους καί γιά τούς νεότερους; Φοβᾶμαι πῶς ὄχι. Ὁ πατροκοσμᾶς δίδαξε πρῶτα μέ τήν δική του ζωὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ζεῖ ἀπλά, λιτά, μέ τά ἀπαραίτητα. Πάντοτε ἔλεγε «Ψυχή καί Χριστός μᾶς χρειάζεται.»

Ὅπως γνωρίζουμε πέρασε καί ἀπό τά δικά μας μέρη, τήν Πιερία, καί μάλιστα ἀναφέρει στό βιβλίο του ὁ κ. Λάζαρος Τσακιρίδης, πέρασε ἀπό τίς Καρυές ὅπου χτύπησε μέ τό ραβδί του στό βράχο καί ἐξήλθε νερό ὅπου ὑπάρχει μέχρι σήμερα. Ἐπίσης ἐκεῖ δίπλα στήν Ἄνω Μηλιά ὑπάρχει τό δένδρο πεῦκο ὅπου στήν διχάλα του τοποθέτησε ἓνα σιδερένιο σταυρό, ὅπου πηγαίνει ὁ κόσμος καί τό βλέπει καί ἐκεῖ οἱ εὐλαβεῖς Μηλιώτες ἔχτισαν παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ὅπου τήν μνήμη του γιορτάζουμε σίς 24 Αὐγούστου κάθε χρόνο.

Εἶναι ἀρκετά χρόνια τώρα πού ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ ξαναζωντανέψε ὅπως θά λέγαμε, στά χρόνια πού ζοῦμε. Σ' ὀλόκληρο τόν Ἑλληνισμό. Πολλοί ναοί του χτίστηκαν καί χτίζονται (ἔχουμε καί ἐμεῖς στόν συνοικισμό Ἀνδρομάχης) καί πάρα πολλά λέγονται καί γράφονται. Τῆς μόδας θά ἔλεγα ἔγιναν οἱ προφητείες του.

Καί ἐκεῖνο πού φοβᾶμαι εἶναι ὅτι πάρα πολλοί λίγοι, ἐλάχιστοι, μετρημένοι ἔχουμε συνει-

Χριστοῦ, νά γαληνεύσουν καί νά ἀνανεωθοῦν πνευματικά.

Ἐνα τέτοιο μοναστήρι ἐπισκεφθήκαμε στήν ἐπιστροφή μας τήν Ἱερά Μονή Παναγίας Βαρνάκοβας, τό χιλιόχρονο Βυζαντινό μοναστήρι τῆς Δωρίδος. Εἶδαμε μεγάλη πνευματικότητα, ἀπλότητα καί εὐλάβεια στόν Χριστό καί τήν Παναγία. Ἡ ἡγουμένη μοναχή Θεοδοσία μέ τά χρυσά λόγια της μᾶς ἐξέπληξε πνευματικά. Εἰδικά τό μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς

δητοποιήσει καί ἀκόμα λιγότερο ἔχουμε κάμει βίωμά μας τήν φλογερή του διδασκαλία. Ἐμεῖς ὡστόσο νά μή χάσουμε τήν ἐλπίδα μας γιατί ὑπάρχει μαγιά. Καί ὅσο ὑπάρχει μαγιά ὑπάρχει καί ἐλπίδα.

Ἅγιε Κοσμᾶ

Μέ τό λόγο σου ξημέρωσε ἡ πίστη σίς καρδιές τῶν ὀρθοδόξων, ὕστερα ἀπ' τή νύχτα τῆς ἄγνοιας.

Μέ τίς διδαχές σου ξημέρωσε ἡ νέα παιδεία στήν πατρίδα μας, ὕστερα ἀπ' τή νύχτα τοῦ ἐξισλαμισμού.

Μέ τήν ἀγάπη σου ξημέρωσε μιὰ καινούρια κοινωνία ὕστερα ἀπ' τή νύχτα τῆς ἀπελπισίας.

Μέ τό μαρτύριό σου ξημέρωσε γιά σένα ἡ ἀνέσπερη μέρα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Σέ εὐχαριστοῦμε Ἅγιε Κοσμᾶ, τοῦ Κόσμου ὄλου Κόσμε. Μᾶς ἄναψες τήν πίστη. Μᾶς θέριψες τήν ἐλπίδα. Εἶναι ἐκείνη ἡ ἐλπίδα πού δέν πεθαίνει ποτέ.

Τά μοναστήρια τῆς πατρίδας μας, ὅπως εἶναι γνωστό εἶναι πνευματικά κέντρα Λατρείας, προσευχῆς καί φιλανθρωπίας. Ὅσες γιά τίς κουρασμένες ψυχές τῶν ἀνθρώπων τῆς δύσκολης ἐποχῆς μας. Σάν διψασμένα ἐλάφια προστρέχουν οἱ Χριστιανοί σ' αὐτά τά προξενεῖα τοῦ οὐρανοῦ γιά νά ξεδιψάσουν ἀπό τήν χάρη τοῦ

Βαρνάκοβας συμπορευθήκε μέ τό ἔθνος σέ ὅλες τίς ἐποχές τῆς μεγάλης ἱστορίας του ἀπό τό 1077 μ.Χ. μέχρι σήμερα.

Διανυκτερεύσαμε δύο βραδιές στήν Ἱερά πόλη τοῦ Μεσολογγίου καί ἀπό ἐκεῖ κάναμε ἐξορμήσεις σέ διάφορα μοναστήρια. Στό Μεσολόγι ἐπισκεφτήκαμε τόν κῆπο τῶν ἡρώων ὅπου ὁ ξεναγός κ. Γεώργιος Ἀποστολάκος, μᾶς ξενάγησε μέ κάθε λεπτομέρεια γιά τό ἱστορικό τῆς πολιορκίας καί τῆς ἐξόδου ἀπό τοὺς ἡρωικούς ὑπερασπιστές, πού σκελετωμένοι ἀπό τήν πείνα καί τή δίψα ὑπερασπιζόνταν τά ὅσια καί ἱερά τῆς φυλῆς μας ὥστε νά μήν διαθέσουν οὔτε σπιθαμὴ γῆς στοὺς βάρβαρους κατακτητές καί τά κυριαρχικά μας δικαιώματα πού δυστυχῶς σήμερα στόν 21ο αἰώνα, ἐμεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἀγνώμονες Ἕλληνες, ἀπεμπολήσαμε ὅλες αὐτές τίς ἀξίες καί παραχωρήσαμε τήν πατρίδα μας ἀμάχητη στοὺς σύγχρονους δῆθεν εὐεργέτες μας (δανειστές).

Τελειώνοντας θέλουμε νά εὐχαριστήσουμε τοὺς πρωτεργάτες - σεβαστοὺς Ἱερεῖς τῆς Ἁγίας Ἄννης γιά τήν καταπληκτικὴ ὀργάνωση τῆς προσκυνηματικῆς καί πνευματικῆς ἐκδρομῆς. Τοὺς εὐχαριστοῦμε ἀλλά καί ὅλους τοὺς συμπορευομένους μας καί ἰδιαίτερα τό γραφεῖο ταξιδιῶν «Τράντης» μέ τόν ὁδηγό τόν κ. Ἀβτζίδη Γιάννη.

Τέλος καί τῷ Θεῷ δόξα.

Ἐνας εὐλαβῆς προσκυνητῆς
Ἀραβίδης Γεώργιος – πολύτεκνος

Η Σελίδα του Γεροντικού

Εΐπε ὁ ἀββᾶς Μωυσοῦς:

«Εἶναι ἀδύνατο νά ἀποκτήσει κανείς τόν Ἰησοῦ, παρά μόνο μέ κόπο, μέ ταπείνωση καί μέ προσευχή ἀκατάπαυστη».

Εΐπε ὁ ἀββᾶς Ποιμῆν:

«Ἡ ἐπαγρύπνηση καί ἡ προσοχή στόν ἑαυτό μας καί ἡ διάκριση, αὐτές οἱ τρεῖς ἀρετές εἶναι ὁδηγοί τῆς ψυχῆς».

Εΐπε ἀκόμη ὅτι, ὅταν πρόκειται ἕνας ἄνθρωπος νά χτίσει σπίτι, πολλὰ εἶναι τά χρειαζούμενα πού συγκεντρώνει, γιά νά μπορέσει νά τό στήσει τό σπίτι, ἀλλά καί εἶδη διάφορα συγκεντρώνει, ἔτσι κι ἐμεῖς ὡς ἀποκτήσουμε λίγο, ἔστω, ἀπ' ὅλες τίς ἀρετές.

Εΐπε πάλι:

«Προσπάθησε ὅσο μπορεῖς νά μὴν κακομεταχειρισθεῖς γενικῶς κανένα, καί καθαρῆ κράτησε τήν καρδιά σου στίς σχέσεις σου μέ κάθε ἄνθρωπο».

Εΐπε ὁ ἀββᾶς Παμβώ:

«Εάν ἔχεις καρδιά, μπορεῖς νά σωθεῖς».

Εΐπε κάποιος Γέροντας:

«Ἐχε ἔτοιμο τό σπαθί σου γιά ἀγῶνα».

Καί ὁ ἀδελφός ἀπάντησε:

«Τό θέλω ἀλλά δέν μ' ἀφήνουν τά πάθη».

Κι ὁ Γέροντας πρόσθεσε:

«Ἡ ἀγία Γραφή λῆει: Ζήτησέ με, ὅταν θλίβεσαι, καί θά σέ ἀπαλλιάξω καί θά μέ δοξάσεις. Νά ἐπικαλεῖσαι ἰοιπόν Αὐτόν καί θά σέ ἠλυτρώσει ἀπό κάθε πειρασμό».

Φωτογραφικά Στιγμιότυπα

Τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως
λειτούργησε στὴν ἐνορία μας ὁ Σεβ.
Μητροπολίτης μας κ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ.

Στὶς 20-3-11 πραγματοποιήσε ὁμιλία
στὴν ἐνορία μας ὁ Ὅσιολ. Μοναχὸς
π. Μωυσῆς Ἁγιορείτης.

Ἡ παιδικὴ μας χορωδία
ἀπέδωσε ὠραϊότατα τὰ τραγούδια
στὴν ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἡ νεανικὴ θεατρικὴ μας ὁμάδα, στὰ
πλαίσια τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου,
παρουσίασε μὲ ἐπιτυχία τὴν παράσταση
«Ἡ Ἅγια Φιλοθέη ἢ Ἀθηναία».

Στὶς 30-5-11 πραγματοποιήσαμε
ἐνοριακὸ προσκύνημα σὲ Μοναστήρια
τῆς Χαλκιδικῆς. Στὴ φωτογραφία,
στὴν εἴσοδο τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίου Ἀρσενίου.

Τὸν Αὐγουστο τοποθετήθηκε
ἡ τοιχογραφία τοῦ Παντοκράτορος
καὶ οἱ Προφῆτες, στό Παρεκκλήσιο
τοῦ Ἁγίου Φανουρίου.

Ξεκινούν οι δραστηριότητες

“Κιβωτός”

της Νεανικής μας Στέγης

Κατήχηση

Άγόρια Δημοτικού: Σάββατο 4:00 μ.μ.

Άγόρια Γυμνασίου-Λυκείου: Σάββατο 12:00 μ.μ.

Κορίτσια Δημοτικού: Σάββατο 2:00 μ.μ.

Κορίτσια Γυμνασίου-Λυκείου: Σάββατο 3:30 μ.μ.

Φροντιστηριακά Μαθήματα

Άρχαϊα Έλληνικά (Γυμνασίου): Κυριακή 5:00 μ.μ.

Μαθηματικά (Α΄ Γυμνασίου): Σάββατο 7:30 μ.μ.

Μαθηματικά (Β΄ - Γ΄ Γυμνασίου): Κυριακή 6:00 μ.μ.

Χημεία (Α΄ Λυκείου): Κυριακή 12:00 μ.μ.

Γερμανική Γλώσσα: Κυριακή 4:00 μ.μ.

**Παιδιά σᾶς περιμένουμε
στήν παρέα μας!**

Ἡ “Κιβωτός” εἶναι ἀνοικτὴ γιὰ μελέτη καὶ παιχνίδι
κάθε Σάββατο καὶ Κυριακὴ ἀπὸ 5:00 μ.μ. ἕως 8:00 μ.μ.

Ἡ στάση μας κατά τή διάρκεια τοῦ ἑκκλησιασμοῦ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς συμβουλεύει:

Προσέξτε, ὅμως, κανείς νά μήν μπῆ στόν ἱερό αὐτό χῶρο, ἔχοντας βιοτικές φροντίδες ἢ περισπασμούς ἢ φόβους. Ἀλλά ἀφοῦ τ ἀρρήσουμε ὅλα τοῦτα ἔξω, στίς πύλες τοῦ ναοῦ, τότε ἄς περάσουμε μέσα. Γιατί ἐρχόμαστε στά ἀνάκτορα τῶν οὐρανῶν, πατᾶμε σέ τόπους πού ἀστράφτουν.

Ἀλλά καί ἡ διαγωγή μας, ὅσο βρισκόμαστε μέσα στό ναό, ἄς εἶναι ἡ πρέπουσα, ὅπως ἀρμόζει σέ ἄνθρωπο πού βρίσκεται μπροστά στό Θεό. Νά μήν ἀσχολούμαστε μέ ἄσκοπες συζητήσεις, μά νά στεκόμαστε μέ φόβο καί τρόμο, μέ προσοχή καί προθυμία, μέ τό βλέμμα στραμμένο στή γῆ καί τήν ψυχή ὑψωμένη στόν οὐρανό.

Μή συμμετέχεις, λοιπόν, στήν ἱερή ἐκείνη ἕμνωδία μέ ἀδιαφορία. Μήν ἔχεις στό νοῦ σου βιοτικές σκέψεις. Διῶξε κάθε γήινο λογισμό καί ἀνέβα νοερά στόν οὐρανό, κοντά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ. Πέταξε ἐκεῖ μαζί μέ τά Σεραφεῖμ, φτερούγισε μαζί τους, ψάλε τόν τρισάγιο ὕμνο στήν Παναγία Τριάδα.

Πές μου, ἄνθρωπε, γιατί κάνεις δόρυβο; Γιατί βιάζεσαι; Σέ πιέζει τάχα ἡ ἀνάγκη νά κάνεις τίς δουλειές σου; Καί σοῦ περνάει ἄραγε, τήν ὥρα πού πᾶς νά κοινωνήσεις, ἡ σκέψη ὅτι ἔχεις δουλειές; Ἐχεις μήπως τήν αἴσθησι ὅτι εἶσαι πάνω στή γῆ; Νομίζεις ὅτι βρίσκεσαι μαζί μέ ἀνθρώπους καί ὄχι μέ τούς χορούς τῶν ἀγγέλων; Μά κάτι τέτοιο εἶναι δεῖγμα πέτρινης καρδιάς...

